

РЕПУБЛИКА СРБИЈА

УПРАВНИ СУД

23 У 2935/15

Дана 14.02.2018. године

Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Стева Ђурановића, председника већа, Руже Урошевић и мр Весне Чогурић, чланова већа, са судским саветником Еленом Петровић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., изјављеној против тужене Жалбене комисије Владе Републике Србије, ради поништаја решења број 111-01-1/2015-01 од 21.01.2015. године, уз учешће Б.Б. из ..., Улица ... број ..., као заинтересованог лица, у правној ствари учешћа на јавном конкурс, по одржаној усменој јавној расправи, у нејавној седници већа, одржаној дана 14.02.2018. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем, донетим у извршењу пресуде Управног суда број 9 У 10075/14 од 24.12.2014. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца, учесника јавног конкурса, на решење Министарства рударства и енергетике, број ... од 29.06.2009. године. Наведеним првостепеним решењем се Б.Б., дипломирани инжењер металургије из Београда, прима у радни однос на неодређено време, на радно место за донације, пројекте и програме међународне помоћи, у звању саветника, у Одсеку за европске интеграције и међународну сарадњу, Сектору за европске интеграције и међународну сарадњу, у Министарству рударства и енергетике Републике Србије. Истим решењем је одређено да је именовани дужан да ступи на рад у року од 15 дана од дана коначности овог решења, те да ће му се коефицијент за обрачун и исплату плате утврдити посебним решењем, по ступању на рад. Именованом се истим решењем утврђује обавеза пробног рада и обавеза полагања државног стручног испита, у року од шест месеци од дана заснивања радног односа.

Тужбом поднетом Управном суду дана 23.02.2015. године, уређеном поднеском од 16.03.2015. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа указујући да је донето без разматрања суштине предмета и да је идентично ранијем решењу истог органа, које је поништено пресудом Управног суда од 24.12.2014. године. Наводи да стечено радно искуство у иностранству није било могуће уписати у његову радну књижицу, нити у биографију, што не значи да није поседовао радно искуство јер

је исто стекао у Краљевини Данској. Стога, сматра да је било беспотребно санкционисати чињеницу да није доставио оверене фотокопије празних страница радне књижице, када исто није захтевано ни од осталих учесника конкурса. У вези наведеног, додаје да му стручна служба органа у који је конкурисао није предочила недовољну прецизност у погледу докумената предатих уз пријаву на јавни конкурс. Наглашава да се исто лице потписује као председник већа Жалбене комисије Владе у оба решења, те сматра да наведено не иде у прилог непристрасног и правичног поступања по жалби. Указује да је тужени орган намерно пропустио да се изјасни о тачном датуму његове жалбе, што указује на некомплетност документације, при чему се нетачност и неодговорност у раду Жалбене комисије огледа и у томе што се преносе наводи жалбе који немају никакве везе са њиховом стварном садржином, док су важне чињенице и снажни разлози остали неразмотрени. Појашњава да је у образложењу решења тужени орган навео да је у спроведеном поступку утврдио да је тужилац провео на раду у иностранству време у периоду од 01.01.2001. до 31.12.2008. године, односно да је боравио у иностранству од 1992. до 01.08.2008. године, те из наведеног произлази да је тако од 02.08.2008. до 31.12.2008. године провео на раду у иностранству, а без да је заправо тамо боравио. Додаје да је првостепени орган морао да води рачуна о томе да Амбасада Републике Србије у Копенхагену води евиденцију о радном искуству, те да са тог разлога није било места примени члана 162. став 2. Закона о општем управном поступку од стране првостепеног органа. Сматра да се непознавање важећих прописа јасно види и по питању рока важења овере докумената, јер је у решењу наведено да су неосновани наводи жалбе да оверене фотокопије доказа приложених уз пријаву не могу бити старије од шест месеци. Указује да један од кандидата на конкурс није имао потпуну пријаву јер је доставио биографију на енглеском језику, упркос чему је позван на даље писмене провере. Наводи да је са ових и других разлога ближе наведених у тужби, тужени пропустио да све повреде које је учинио првостепени орган стручно размотри, нашавши при том да су сви наводи жалбе без утицаја на другачије решавање ове управне ствари. Тужилац указује да његова правна схватања и тумачења подржавају и акти Уставног суда Републике Србије и пресуда од 24.12.2014. године. Предлаже да суд у спору пуне јурисдикције уважи тужбу и да донесе одлуку која у свему замењује поништене акте, а посебно решење од 21.01.2015. године. Супсидијарно, уколико наведено није могуће, предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење. Предложио је и да суд поништи јавни конкурс и наложи његово понављање у примереном року, те да му суд надокнади причињену штету у износу од 10.000.000,00 динара, а супсидијарно у неком другом примереном динарском износу, са обухватом процесне и друге камате.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије, као неосновану.

Б.Б. из ..., као заинтересовано лице, је у одговору на тужбу достављеном Управном суду дана 05.01.2018. године оспорио тужбу као неосновану и супротну досадашњој судској пракси. Посебно наводи да доказ о радном искуству не може бити паушалан и неодређен, већ да њиме мора бити изричито потврђено са којим степеном стручне спреме, којим стручним називом и у ком периоду је радно искуство остварено.

Истиче да првостепени орган није био дужан да цени наводе из радне биографије тужиоца, будући да она не представља никакав доказ. Наводи да је став тужиоца о томе да је орган био дужан да га упозори на непрецизност потврде, теоријски немогућ, јер конкурсна комисија прегледа пријаве тек по истеку рока за њихово подношење. У вези навода тужбе који се односе на временску разлику између утврђеног временаведеног на раду у иностранству и времена боравка у иностранству, указује да исти представља очигледну грешку у куцању, која се могла отклонити закључком о исправци, али да та околност није основ за мериторно одлучивање. Додаје да тужилац не наводи којим законом је прописан рок важности приложених исправа, те је нејасно да ли је такав рок уопште постојао. Сматра да наводи о пријавама и приложеним доказима уз пријаве других кандидата, као разлог ништавости другостепеног решења немају утемељење у закону и да су неосновани. Указује на одлуку Врховног суда Србије у предмету број 3736/07 од 08.05.2008. године и на бројне сентенце из одлука Уставног суда. На основу свега наведеног, предлаже да суд тужбу одбије, као неосновану.

Управни суд је одржао усмену јавну расправу у одсуству уредно позваног тужиоца, у складу са одредбом члана 38. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), којом је прописано да изостанак уредно позване странке са јавне расправе не одлаже њено одржавање.

Овлашћени представник туженог органа је у речи на усменој јавној расправи остао у свему при датом одговору на тужбу са предлогом да суд тужбу одбије.

Заинтересовано лице је у речи на усменој јавној расправи остало у свему при датом одговору на тужбу и предложио је да суд тужбу одбије.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Правилно је, по оцени Управног суда, поступио тужени орган када је у поступку спроведеном без повреде правила поступка, а по правном схватању и примедбама суда изнетим у пресуди број 9 У 10075/14 од 24.12.2014. године, у складу са одредбом члана 69. став 2. Закона о управним споровима, одбио као неосновану жалбу тужиоца, дајући за своју одлуку довољне и на закону засноване разлоге, које је у свему као правилне прихватио и овај суд. Наиме, поменутом пресудом Управног суда је уважена тужба тужиоца и поништено решење Жалбене комисије, са разлога што се, по налажењу суда, у списима предмета које је тужени орган доставио суду није налазила комплетна конкурсна документација која се односила на заинтересовано лице, већ само његова пријава на конкурс са биографијом, те записници о оцењивању кандидата. Са наведеног разлога, није се могло утврдити да ли је овде заинтересовано лице Б.Б., заправо изабрани кандидат по спроведеном конкурс, испуњавао прописане услове

конкурса, који су критеријуми били цењени приликом одлучивања о пријему кандидата, као и којим се разлозима руководио тужени орган приликом доношења оспореног решења. Стога је тужени орган, поступајући по наведеној пресуди Управног суда, приликом поновног разматрања жалбе, ожалбеног решења и стања у списима предмета, утврдио да је тужилац био учесник јавног конкурса за пријем једног извршиоца на радном месту за донације, пројекте и програме међународне помоћи, а да је првостепеним решењем од 29.06.2009. године у радни однос примљено овде заинтересовано лице Б.Б.. Наиме, након разматрања документације јавног конкурса, констатовано је да је 9 пријава било непотпуно, међу њима и тужиочева, те је закључком донетим од стране конкурсне комисије дана 27.02.2009. године иста одбачена као непотпуна, јер тужилац није доставио доказ да има три године радног искуству у струци, као и комплетну радну књижицу. Конкурсна комисија је затим спровела поступак вредновања кандидата који су у претходним фазама изборног поступка стекли право да учествују у даљем току поступка, утврдивши претходно критеријуме на основу којих ће се оцењивати њихова знања и вештине. По спроведеном поступку, применом утврђених критеријума за вредновање, конкурсна комисија је на основу укупно остварених резултата кандидата саставила листу оних кандидата који су испунили мерила прописана за избор, што је констатовано у записнику од 10.04.2009. године, а након чега је, министар рударства и енергетике, са листе кандидата изабрао овде заинтересовано лице, сагласно члану 57. Закона о државним службеницима ("Службени гласник РС", број 79/05...99/14), који у ставу 1. прописује да кандидате који су са најбољим резултатом испунили мерила прописана за избор, конкурсна комисија увршћује на листу за избор и исту доставља руководиоцу. Према одредби става 3. истог члана, ако је изабран кандидат који није државни службеник, руководиоца доноси решење о његовом пријему у радни однос. Са наведеног, неосновани су сви наводи тужбе којима се указује да су у изборном поступку учињене неправилности које би могле утицати на објективност исхода спроведеног конкурса, те да је тужилац испуњавао услове за запослење, али да му није било омогућено да у изборном поступку учествује.

Ценећи наводе тужиоца изнете у тужби, а који су у основи поновљени наводи жалбе, суд налази да су исти неосновани, јер је његова пријава правилно закључком одбачена као непотпуна према члану 55. став 3. Закона о државним службеницима, имајући у виду да уз пријаву на конкурс није поднео доказ којим би доказао радно искуство у струци од најмање три године, при чему ни приложена фотокопија радне књижице није садржала податке о запослењу.

Управни суд је ценио и навод тужбе којим се указује да орган приликом разматрања његове пријаве није ценио све достављене доказе, а нарочито потврду Амбасаде Републике Србије у Копенхагену, али је нашао да исти није основан, те да не може бити од утицаја на другачију одлуку у овој правној ствари. Ово стога, што је тужилац уз пријаву на конкурс као доказ о оствареном радном искуству приложио потврду Амбасаде Републике Србије у Копенхагену број 91/08 из које произлази да је на раду у иностранству провео одређени период година, те да је потврда издата од стране компаније у којој је био запослен, на основу данске боравишне дозволе и

евиденције из амбасаде. Међутим, из наведене потврде се уопште није могло утврдити на којим пословима је остварено радно искуство, односно да ли је радно искуство стечено у струци за коју је поднета пријава на конкурс или не, те да ли је остварено искуство у трајању од три године, или у краћем трајању, те наведени подаци нису ни могли бити узети у разматрање.

Са свега наведеног, Управни суд је оценио да су неосновани сви наводи тужбе из којих произлази да је тужилац уз пријаву на конкурс приложио све потребне доказе на начин како је то тражено конкурсном документацијом и да испуњава услове конкурса, јер уз пријаву није поднео доказе којима би потврдио радно искуство у струци од најмање три године, на начин на који је то захтевано јавним конкурсом. Стога, конкурсна комисија наведене доказе правилно није ценила и донела је на закону заснован закључак о одбацивању жаличове пријаве, сагласно члану 55. став 3. Закона о државним службеницима.

Полазећи од наведеног чињеничног стања и примењених прописа у овој управној ствари, правилно је, по оцени Управног суда, одлучио тужени орган када је ценећи наводе жалбе нашао да исти нису од утицаја за другачију оцену законитости ожалбеног решења, имајући у виду правилно утврђено чињенично стање на које је и по оцени овог суда правилно примењено релевантно материјално право.

О захтеву тужиоца за накнаду настале материјалне и нематеријалне штете, суд није одлучивао, будући да сагласно одредби члана 16. у вези са чланом 45. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр. 111/09), о захтеву за накнаду штете суд одлучује само ако нађе да је акт који је тужбом оспорен, незаконит и да га треба поништити, што у конкретној ситуацији није случај. То је и разлог што нису испуњени ни услови да суд својом одлуком реши овај спор у смислу одредбе члана 43. Закона о управним споровима.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 14.02.2018. године, 23 У 2935/15

Записничар
Елена Петровић, с.р.

Председник већа-судија
Стево Ђурановић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ТП